

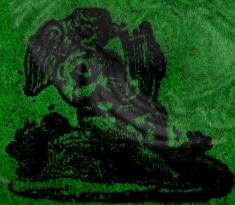
2016

Ο
ΦΕΥΤΟΓΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ.

Ἰσὸ Κ. Η.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Σ. ΠΑΥΛΙΔΟΥ.

(Ὅδοσ Βάσσης, ἀριθ. 813).

1859.

2465

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ
ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

PSE

ΕΠΙΤΟΜΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΡΧΗ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ
1839

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΑΚΑΡΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ
1839

129

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ο

ΦΕΥΤΟΞΕΝΟΔΟΧΟΣ,

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΤΡΕΙΣ.

ΔΩΡΕΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΥ

1889

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Σ. ΠΑΥΛΙΔΟΥ.

(Ὁδὸς Βύσσης, ἀριθ. 815).

1859.

1

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΚΑΜΑΤΙΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΡΑΛΟΥ
1882

Β. Α. ΚΑΡΑΛΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

(109, Βουλ. 213)

1882

1882

AKADHTIKH

ΠΡΟΛΟΓΟΙ

ΒΙΒΛΙΟΝ

ΑΝΕΣΤΙ

ΚΟΙΤΑ

ΚΟΙΤΑ

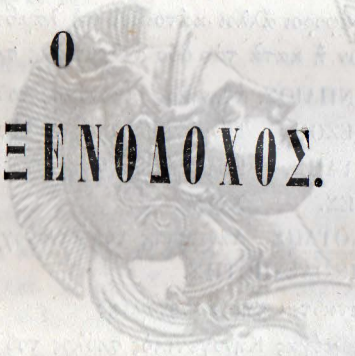
ΚΟΙΤΑ

ΚΟΙΤΑ

ΚΟΙΤΑ

0

ΨΕΥΤΟΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.	Ξενοδόχος.	
ΑΣΠΑΣΙΑ.	Ἐρωμένη τοῦ Βαλερίου.	}
ΛΟΥΚΙΑ.	Ἴταλις τραγωδῆς τοῦ Θεάτρου.	
ΡΟΖΙΝΑ.	Ἰππρέτρια τῆς Λουκίας μὴ ὀμι- λοῦσα εἰς τὴν σκηνὴν.	
ΖΩΠΥΡΟΣ.	Ἕλλην	
ΠΟΠΙΔΗΣ.	Ὁμοίως	
ΖΑΒΙΝΟΒΙΚ.	Δαλματός	κἄτοικοι τοῦ Ξενοδοχείου

Διάφοροι ἄλλοι κἄτοικοι μὴ λαμβάνοντες μέρος μετὰ τῶν ἄλλων ἢ κατὰ τὰς δύο τελευταίας σκηνάς.

- ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ. Ἀθηναῖος οἰκονόμος τοῦ Ξενοδοχείου.
 ΛΑΡΕΖΟΣ. Τήνιος μάγειρος τοῦ Ξενοδοχείου.
 ΛΓΟΥΔΗΣ. Ἐπτανήσιος ὑπρέτης τοῦ Ξενοδοχείου.
 ΜΙΚΕΣ. Χῖος.
 ΠΑΝΟΥΔΗΣ. Δανειστής τοῦ Ξενοδοχείου.
 Ο ΟΙΚΟΔΕΣΗΟΤΗΣ.

Στρατιῶται τῆς ἀστυνομίας

Θῆρ, μέγας Κηνυγετικός σκύλος τοῦ Ζωπύρου,

Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται εἰς ἓν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει
Ξενοδοχείων.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω προσώπων τῆς σκηνῆς, ὑποτίθενται καὶ διάφορα ἄλλα ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους τῆς Ἀσπασίας, συνιστάμενα, μὴ παρῆρσιάζόμενα διόλου εἰς τὴν σκηνὴν, κατοικοῦντα εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα τοῦ Ξενοδοχείου, καὶ τρεφόμενα ὑπὸ τοῦ Ξενοδόχου δωρεὰν γὰρ τῆς Ἀσπασίας.

ΠΡΑΞΙΣ Α.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Τι λαμπρόν ἐπάγγελμα! δύο ἤδη ἔτη μοι φαίνεται ὡς ὄνειρον ὅτ' εἶμαι Ξενοδόχος, χωρὶς νὰ ἦναι τέχνη μου, καὶ χωρὶς νὰ ἔχω κεφάλαια! ἀλλ' ἀφοῦ εἰς τόσα ἄλλα ἐπαγγέλματα δὲν εὐδοκίμησα φορτωθεὶς καὶ χρέη, τί ἄλλο εὐκολώτερον ἠδυνάμην νὰ ἐπιχειρισθῶ, καὶ τί χρειάζονται τὰ κεφάλαια; Χρειάζεται τέχνη καὶ ἐπιτηδειότης, τοιοῦτος εἶν αὐτὸς ὁ τόπος, τὸ ψεῦδος βασιλεύει· μήπως μ' αὐτὰ τὰ μέσα δὲν ἐπροχώρησα ἕως σήμερον, καὶ τί μὲ λείπει; χρεωστῶ δὲν μὲ χρεωστοῦν, μὲ ζητοῦν δὲν ζητῶ κανένα' κύριε Βαλέριε ὁ ἕνας, Κύριε Ξενοδόχε ὁ ἄλλος, ὅλοι μὲ φωνάζουν καὶ μὲ χαιρετοῦν, τί λαμπρόν ἐπάγγελμα! καὶ ἤθελον σήμερον θεωρεῖσθαι εὐτυχῆς, πλὴν ὁ ἔρωσ μου πρὸς τὴν Ἀσπασίαν, πρὸς τὴν σκληρὰν ἐκείνην Ἀμαζόνα, ὅστις φλογίζει τὸ στῆθος μου, αὐτὸς μὲ βασανίζει, μὲ ταλαιπωρεῖ, διότι ἀκόμη δὲν ἠτύχησα

νά κερδίσω τὴν καρδίαν της· θὰ ὑπομείνω ὅμως θὰ προσπαθῶ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐάν με ἀπελπίσῃ τὸ τι θὰ κάμω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἶναι θλιβερόν, ἄς ζητήσω, ἄς ζητήσω νὰ εἰπῶ πάλιν εἰς αὐτὴν τὰ παράπονά μου.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ καὶ ΑΣΠΑΣΙΑ

(Ἀγούδης ὁ ὑπρέτης, κρυμμένος ὀπισθεν παραπετάσματος φαίνεται μόνον πρὸς τοὺς θεατὰς, καὶ παριστάνει συχνὰ τὴν ἀπορίαν του δι' ὅσα παράπονα ἤκουεν).

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Σὲ ζητοῦσα, καὶ τέλος πάντων τώρα ἐνῶ εἴμεθα μόνοι σοὶ ἀνοίγω τὴν καρδίαν μου. Ἀσπασία, τὸν ἐρωτά μου, σοὶ τὸν ἀπέδειξα πολλάκις, ἕως πότε λοιπὸν με τυρῶαννεῖς! Ἔως σήμερον δὲν γνωρίζω τὴν καρδίαν σου, καὶ εἶμαι ἔξω ἑμαυτοῦ· λοιπὸν ἐξηγήσου ἐπὶ τέλους Ἀσπασία μου με ἀγαπᾷς;

ΑΣΠΑΣΙΑ.

Κύριε Βαλέριε· δὲν σὲ ἠρνήθην ποτὲ τὸ ναι, ἀλλ' οὔτε πάλιν τὸ ὄχι· ἔχω λόγους ἰσχυροὺς, τὰ δὲ αἰσθήματά μου δὲν τὰ γνωρίζεις, εἶναι ἀλήθεια, ὅσον ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ, πλὴν ὁ καιρὸς θέλει τὰ καθαρῖσει, ἔχε ὑπομονήν· ἐλπίζω τότε ἢ ἐξηγήσεις μου νὰ σοὶ ᾗναι εὐχάριστος.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Οἱ λόγοι σου εἶναι πάντοτε, ἀμφιῤῥεπεῖς πλὴν πάντοτε

ἐλπίζω, διότι ἄλλως δὲν δύναμαι νὰ ζήσω· πότε θὰ ἔλθῃ ἡ εὐτυχῆς ἐκείνη ἡμέρα νὰ λύσῃς τὴν σιωπὴν; Ἀσπασία μου εἶναι θυσιά τὴν ὅποιαν κάμνω δι' ἐσέ· μὴ βλέπεις ὅτι κάμνω σήμερον τὸν Ξενοδόχον καὶ νομίζεις ὅτι τοῦτο θέλει εἶσθαι τὸ κύριόν μου ἐπάγγελμα· ἡ θέσις μου καθὼς καὶ ἄλλοτε σ' ἐξηγήθην εἶναι εὐχάριστος ἔχω ἔξω κτήματα καὶ χρήματα ὅλα δὲ τ' ἀγαθὰ θὰ εὖρης πλησίον μου· καὶ ἂν σήμερον στενοχωροῦμαι, μετὰ καιρὸν ὅμως, ἀφοῦ τελειώσῃς αἱ ὑποθέσεις μου θέλω σ' εὐχαριστεῖ ἔτι πλέον. Ἐν τοσοῦτω σοὶ προσφέρω ταῦτα ὡς μικρὸν δεῖγμα τῆς ἀγάπης μου (τῇ προσφέρει ἐν ζεύγος ψέλλεια· καὶ ἐν μεταξωτὸν φόρεμα) καὶ ἀκόμη, καὶ ἀκόμη . .

ΑΣΠΑΣΙΑ.

Σ' εὐχαριστῶ εἶναι ὠραία (χαμογελῶσα τὰ λαμβάνει καὶ προσποιεῖται ὅτι ῥίπτει ἐρωτικὸν βλέμμα πρὸς αὐτόν).

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

(Ἐνθουσιασθεὶς ἀπὸ τὸ βλέμμα της) Αὐτὴ ἡ ἀντάμωσίς μας φῶς μου μ' ἔδωκε νέαν ζωὴν, καὶ εἰς τόσῃν διάθεσιν ἦλθον, ὥστε θέλω νὰ τραγωδήσω ἐδικούς μου στίχους, διὰ νὰ σὲ δεῖξω ὅτι εἶμαι καὶ ποιητὴς (τραγωδεῖ)

Ζητῶν ὁ ἔρωσ

νὰ εὖρη μέρος

κοπιασμένος ν' ἀναπαυθῇ

εὐθὺς εὐρήκεν

ἐμὲ κ' ἐμβῆκεν

εἰς τὴν καρδίαν μου νὰ κοιμηθῇ

ἄμωσ ὁ ἄπιστος
 δὲν ἠσυχάζει
 ἄχ τὴν καρδίαν μου
 κατασπαράζει
 εἰς Σὲ ἀπόκειται
 νὰ ἐπισπεύσης
 αὐτὸ τὸ πάθος μου
 νὰ ἰατρεύσης
 βέβαια ἄ, ἄ', ἄ''
 Σὲ λατρεύω ὦ θεά!

(ἀναχωροῦν)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἀγούδης μόνος (βλέπων πλαγίως καὶ ὀπίσω του, μήπως
 τὸν ἀκούσωσιν)

ΑΓΟΥΔΗΣ.

Μωρ' ἀκούσατε (α) κουβέντες! Ξαφνικὸ νὰ σ' ὄρτη (β) κουρλέ!
 πότες καφφέ καὶ πότες κολατζίδο δὲν ἔχουμε νὰ δώσωμεν
 σ' τζοῦ ἀμπονάτους· κ' ἀπὸ μίαν ὀκά τὰ κάρβου' ἀγοράζεις
 κι' ἀμμά λάβης πέντε ὄβολα τὰ (γ) σβουρδίξεις (δ) δελέγκου
 στὴν (ε) κουρεμένη σου, τῆς κόφτεις καὶ γκραντέτζες πῶς
 ἔχεις κτήματα καὶ χρήματα, ὦ τὸν σὸρ Κόντε! ἔχει σπή-
 τια, καμπαναρία, καὶ τζεκίνια μελεούνι! σ' ὀρίζ' ἀφέντη,
 ὦρσε μεσ' τὴν κοντέασου!

(α) Ὁμιλείας. (β) Τρελέ. (γ) Σκορπίξεις. (δ) Εἰθύς. (ε) Εἰς τὴν ἐρωμέ-
 νην σου.

Μωρ' εἶσαι καὶ ποέτας· ἀκούς καντζόνε ποῦ τζ' εἶπε μουρὲ
γιάσου γυιέμου! ἀμμὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι ποέτας (α) γιαμὰ, καὶ
σοῦ τὸ φαμπρικάρω δελέγκου καταπῶς σοῦ μεριτάρει·
ἔκολο!

εἶς' ἓνας ἄμνιαλος

μιὰ κουταμάρα

σὲ σέρνει πίσω τῆς

σὰ μνιὰ γομάρα

σὲ καίει ὁ ἔρωτας

σὰν τὸ πρινάρι

σὲ καβαλίκευσε

σὰν τὸ μουλάρι

πήν! πὰμ! πήν! πὰμ! πήν! πρὸς!

ὁ σὸρ Κόντες εἶναι Γαμπρός

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ καὶ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ

(Εἰς τὴν μεγάλην Αἴθουσαν περιτριγυρισμένην, ἀπὸ θύρας
δωματίων ἔνθα κατοικοῦν διάφοροι).

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Κορνήλιε πῶς εἶμεθα; ἔδοσες κα φρέδες εἰς τοὺς ξένους;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Λὲν ἔδωσα διότι λείπει κάτι τι.

(α) Δέγω.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Τί λείπει;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Λείπει, λείπει Ὅ,τι δὲν ἔχομεν λείπει.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Τί θὰ εἰπεῖ αὐτὸ δὲν ἐννοῶ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Δὲν ἔχομεν, καφὲς, γάλα, ζάχαρι, ψωμι, καὶ κάρβουνα·
ἰδοὺ τί λείπει· τὰ δ' ἄλλα ὅλα ὑπάρχουν.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Τί λέγεις; ἀκόμη προχθὲς ἔδωσα δέκα γρόσια νὰ πάρετε
ἀφ' ὅλα ταῦτα, ἡγόρασα καὶ 3 ὀκάδας κάρβουνα αὐτὰ ὅλα
ἐσώθησαν εὐθύς! πῶς δὲν οἰκονομεῖτε τὰ πράγματα! ἡ ἀκα-
ταστασία σου εἶναι μεγάλη ν' ἀφίνης τὰ πράγματα ἡμιτελῆ·
δὲν ὑποφέρεσαι.

(ἀναχωρεῖ θυμωμένος).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ (μόνος).

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ

Ὡ τὸν ξεμουλισμένον! νὰ μὴν αἰσθάνεται τὴν θέσιν του
ἀφοῦ καταχρεωστεῖ τὸν Κόσμον· ἀφοῦ τὰ τρόφιμα ἡγοράσα-

μεν ἕως σήμερον με πιστωσιν, καὶ κανεὶς πλέον ἐξ αὐτῶν τῶν
 πωλητῶν δὲν μᾶς δίδει, καὶ χρειάζεταιαι καθ' ἡμέραν ν' ἀπα-
 τῶμεν νέους διὰ νὰ οἰκονομούμεθα, διότι ὅσα χρήματα λάβη
 εἰς τὰς χεῖρας τὰ ἐξοδεύει εἰς τὴν ἐρωμένην του, με εὐρίσκει
 καὶ πταιστήν καὶ με ὑβρίζει ἐνταυτῷ. Τί νὰ σὲ κάμω, ἔχω
 νὰ λαμβάνω δύο χρόνων μισθοὺς, ἀλλέως σ' ἐδιόρθωνα ἐγώ.
 ὦ κτυποῦν τὰ κουδούνια ἀφ' ὅλα τὰ δωμά-
 τια! τί νὰ κάμω; (πηγαίνει καὶ ἐπιστρέφει) ἡ θεατρίνα φω-
 νάζει πρόγευμα, ὁ Γερμανὸς καφφέ, ὁ Σκαρλατιδῆς τζαϊ,
 ὁ Μενεχίδης κάρβουνα, τί νὰ κάμω; ἔχασα τὰ πασχάλια
 μου· αὐτὸς ἀνεχώρησε καὶ οὔτε ὀβολὸν δὲν μ' ἄφησε· δὲν ἔχω
 τί νὰ δώσω πρόγευμα εἰς τὴν θεατρίνα· ἐβαρῆθηκα τὴν ζωὴν
 μου· θὰ τὴν εἰπῶ ἂν θέλῃ ἄς κάμῃ ἐμὲ πρόγευμα νὰ γλυ-
 τώσω (ἐν τοσοῦτῳ κοματιάζει μίαν καθέκλαν με θυμὸν) ἄς
 δώσω αὐτὰ τὰ κομάτια εἰς τὸν Μενεχίδην, ν' ἀνάψῃ τὴν θερ-
 μάστραν του (πηγαίνει καὶ ἔρχεται) ἔχω καὶ 3 γρόσια, ἄς
 ἀγοράσω καφφέ καὶ γάλα· ἄς βάλω καὶ κόλαν μέσα νὰ πε-
 ρισσεύσῃ καὶ με ψάθες καὶ χαρτιά· ἄς ἄψω φωτειὰ, νὰ τὰ
 βράσω καὶ νὰ τοὺς οἰκονομίσω σήμερον, ἀφοῦ ἔχω νὰ κάμω
 με ἄνθρωπον ἀναίσθητον.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΛΟΥΚΙΑ καὶ ΑΣΠΑΣΙΑ

ΛΟΥΚΙΑ.

Κοκώνα Ἀσπασία, ἡμάτα καὶ κάρηκα σινιὸρ Βαλέριο, εἴ-

πανε, ἀγαπᾶ σινιορία σου καὶ τὰ πάρει εἶπανε, μὰ καὶ σινιορία σου ἀγκαπᾶ ἔ κείνο, ντὲ ξέρω· καλὸ ἄτρωπο εἶναι σινιὸρ Βαλέριο, μὰ κομάτι σέφτη εἶναι καὶ πολὺ σέφτη, καὶ ἰγκανὰ-τόρο λέουνε καὶ μοῦ κακοφαίνεται.

ΑΣΠΑΣΙΑ.

ὦ Κυρία Λουκία! σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοσύνην σας, ὁ κύρ Βαλέριος ἤμπορεῖ ν' ἀγαπᾶ ὅσον θέλει· ἐγὼ νὰ τὸν ἀγαπῶ ἢ νὰ τὸν πάρω αὐτὸ δὲν γίνεται ποτέ· τὸν περιπαίζω ὅμως καὶ τὸν κάμνω νὰ ἐλπίζη, διὰ τὰ συμφέροντά μου διότι καθὼς γνωρίζεις, καὶ παρακαλῶ νὰ μένουν ἀναμεταξύ μας τὰ λόγια, ἐδῶ κάθημαι μ' ὄλην μου τὴν οικογένειαν καὶ τοὺς φίλους μου ἀκόμη, χωρὶς ἐξοδον· καὶ κάποτε προσποιῶμαι ὅτι τοῦ ρίπτω ἐν βλέμμα καὶ πάντοτε εὐγαίνω ὠφελημένη.

ΛΟΥΚΙΑ.

Μπράβα σινιόρα Ἀσπάζια! μπραβίσιμο! ἔτζι πρέπει τὸ καπάτζο γυναῖκα νὰ κἀνη γιατί τὸ ἄνδρα εἶναι λετζέρο καὶ φάτζιλε καὶ πιστεύει ὄφκολα· ὅποιο γυναῖκα ἀγκαπᾶ ἀντρατης· ἐκεῖνο γυναῖκα ντὲν εἶναι· ἰνιورانτε καὶ μπέστια εἶναι· ἄτες καλήτερα τὸ ξυπνὸ γυναῖκα ντὲ παντρεύεται κατόλου, κα τόλου νὰ μὴ παντρεύεται, ἕνα ἕνα χῶρια ἀγκαπᾶ λέει, πετάνει λέει, γιὰ κείνο· οὐλα σέματα μὰ κἀνη ἰντερέσο της· ἐγκὼ ξέρεις, ἔκω σινιόρα Φλωρίτη κάτε μέρα ἔρκεται ντιὸ βύζιτα κ' ἀντέν ἔρτη ἕνα φορὰ κἀνω μανισμένο. κἀνω ἄρωστο, κἀνω κλαίω, ἐκεῖνο πιστεύει τρελένεται, ὅτ' εἰπῶ κἀνει, τέχνη κἀνω, μάτια κυτᾶζω. Ἐκεῖνο δακτυλίδι

φέρνει οὐλο ἔξοντόμου λοκάντα ἐκεῖνο πληρώνει· χῶρια ἔχω ἄλλο μπούφαλο κάνω τὰ ἴντια· ἐγκῶ πιά τεάτρο σκολάρο εἶμαι, πολλά ξέρω· μὰ καὶ συνιορία σου, καλὰ καταφέρνεις, Μπράβα Μπραβίσιμα.

ΑΣΠΑΣΙΑ.

ὦ Κυρίαμου! σήμερον καὶ εἰς τὰ μέρη μας αἱ γυναῖκες ἤνοιξαν τὰ μάτια των· ὅσαι μάλιστα ἐγνώρισαν καὶ ἐσυνανέστράφισαν τοιαῦτα ὑποκείμενα ἄξια ὡσάν τὴν εὐγενεῖαν σας, ὀλίγαι ἔμειναν μπουνταλοῦδες . . . ἀκούω πατήματα ἔρχονται ἄλλοι, ἄς φύγωμεν (ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΖΩΠΥΡΟΣ καὶ ΠΟΠΙΑΗΣ.

(Εἰς τὴν μεγάλην Αἴθουσαν· καθήμενοι ἀπέναντι τῆς θερμάστρας τὴν ὁποίαν προσπαθοῦν ν' ἀνάψωσι με ψάθας καὶ χαρτὰ ἔνεκα ἐλήψεως ἀνθράκων).

ΖΩΠΥΡΟΣ.

Εἶδον προτιήτερα ἐδῶ τὰς δύο ἐπτακαθαριμένας νὰ συνομιλοῦν μόναι· συγχρόνως εἶδον τὸν κύριον Βαλέριον ἔξω νὰ ἔχη μυστικὰς ὀμιλίας με τὸν κύριον Φλωρίδην, καὶ δὲν ἤξεύρω τί νὰ συμπεράνω, μήπως θέλουν νὰ κάμουν ἀλλαγὴν τὰς ἐρωμένας των;

ΠΟΠΙΑΗΣ.

Ἐγὼ ἔμαθον ὅτι ὁ κύριος Βαλέριος ζητεῖ ν' ἀπατήσῃ τὸν

κύριον Φλωρίδη και να λάβη παρ' αὐτοῦ δάνειον με τὴν ἐγγύησιν τῆς Λουκίας, ὁ δὲ κύριος Φλωρίδης ζητεῖ νὰ τ' ἀποφύγη μὲτρόπον, χωρὶς νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν δέχεται αὐτὴν τὴν ἐγγύησιν. Ὅσον δὲ διὰ ν' ἀλλάξωσιν τὰς ἐρωμένους τῶν, δὲν ἀξίζει ὁ κόπος νὰ τὰς ἀλλάξωσιν, διότι και αἱ δύο εἶναι μιᾶς ποιότητος και τοὺς παίζουν ὡς κουτούς.

ΖΩΠΥΡΟΣ.

Ἀφοῦ ἐδῶ μέσα ὑπάρχει ἐρωτομανία, θὰ κάμω και ἐγὼ τὸν ἔρωτα εἰς τὴν ὑπηρετρίαν τῆς Λουκίας, τὴν Ροζίνα, διότι μ' ἀρῆσει τὸ ἀνάστημά της· εἶναι ὡσὰν ξυλάγγουρον (και τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐξέρχεται τοῦ δωματίου της ἡ Ροζίνα κρατοῦσα δύο ἀγγεῖα, και διέρχεται τὴν αἴθουσαν.)

ΠΟΠΙΑΗΣ.

Ἰδοὺ κατάλληλος ὦρα νὰ τὴν ἐξηγηθῆτε τὸν ἔρωτά σας Κύριε Ζώπυρε· (γελοῦν) ἐντοσοῦτῳ κάμνει πολλὴν ψύχρα και ἐπειδὴ κάρβουνα δὲν ἔχει ἄς ρίψωμεν τὸν Ξενοδόχον εἰς τὴν θερμάστραν νὰ θερμανθῶμεν.

ΖΩΠΥΡΟΣ.

Ἀληθινὰ τὸ λέγεις, καθὼς κατήντησεν ὁ Ξενοδόχος χωρὶς μυαλά, δὲν χρησιμεύει εἰς ἄλλο εἰμὴ ὡς ξύλον νὰ τὸν ρίψωμεν εἰς τὴν θερμάστραν.

ΠΟΠΙΑΗΣ.

Ὡς βλέπεις πότε τὸ ἐν λείπει και πότε τὸ ἄλλο και καθημέραν πηγαίνομεν εἰς τὸ χειρότερον· τῇ ἀληθείᾳ ὅπως τρέχουν

τὰ πράγματα εἰς αὐτὸ τὸ Ξενοδοχεῖον εἶναι τόσον πολλὰ καὶ ποικίλα, ὥστε παρέχουν ἀρκετὴν ὕλην διὰ νὰ σχηματίσῃ τις μίαν Κωμωδίαν, τὸ κακὸν εἶναι ὅτι ὅλα ἀντάνακλουν εἰς τὸ κεφάλη μας καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ μέρος μας ὡς πρόσωπα αὐτῆς τῆς κωμωδίας, πρὸς τοὺς ἄλλοις ὁ Ξενοδόχος δὲν μᾶς ἀφίνει καὶ εἰς ἡσυχίαν ζητῶν μας καθ' ἡμέραν δάνεια, καὶ τὸ τέλος τοῦ δράματος τὸ προβλέπω δυσάρεστον· αὐτὸς καθὼς εἶναι τόσον ἐπιτήδειος, θέλει ἀπατήσῃ καὶ ἄλλους νὰ φέρῃ ἐδῶ νὰ κατοικήσωσιν· ἄλλωστε καλῆτερον νὰ ἔχωμεν πολλοὺς συντρόφους τοῦ δράματος.

ΣΚΗΝΗ II'.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ καὶ ΖΑΒΙΝΟΒΙΚ.

(Παύρουσιάζεται δωμάτιον μὲ ποταπὰ ἔπιπλα· Δαλματὸς τις ὀνόματι Ζαβίνοβικ ἔρχεται νὰ ζητήσῃ δωμάτιον. Ὁ Ἀγούδης κρυμμένος ὀπίσθεν παραπετάσματος καὶ φαινόμενος μόνον πρὸς τοὺς θεατὰς ἀκούει καὶ ὀμιλεῖ καθ' ἑαυτόν).

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Ἰδοὺ κύριε, τὸ δωμάτιον ἀρ. 6 τὸ ὅποῖον ἔχω νὰ σᾶς δώσω εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ καλῆτερα, καὶ ὅποτε θελήσετε σᾶς μεταφέρω εἰς ἕτερον ὅποιον σᾶς ἀρέσκει.

ΖΑΒΙΝΟΒΙΚ.

Ποῖονε τὸ τιμῆ, κάτε μῆνα; φαγκί καλὸ, οὔλο χρειαζούμενον· καλὸ μωμπίλια, καρπὸνι γιὰ σόμπα καὶ σερβίτζια.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Ἐπειδὴ καὶ πρέπει νὰ τὰ κάμω ὅλα κατὰ τὴν ἀρέσκειάν σας ἀπαιτῶ γρ. 2500 κατὰ μῆνα, καὶ τρία μηνιαῖα πληρωτέα καθὼς ἕκαμα εἰς ὅλους ἐννοούμενα διὰ τροφὴν καλὴν, καφεὶ γάλα τὸ πρωτὶ καὶ 8 πιᾶτα τὸ δεῖπνον, ἔπιπλα ὅπως τὰ θέλετε κάρβουνα ἄφθονα διὰ σόμπαν, καὶ ὑπερσίαν.

ZABINOBİK.

Τέλω ταπετζάρεις κάμερα οὔλο. Τέλω ταπέτο καλή.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Μάλιστα καὶ ἔπιπλα καὶ καθῆκλες ἀπὸ βελούδο.

ZABINOBİK.

Τέλω καὶ ἓνα πολτρόνα βελούτο νὰ ῥιποζάρω. Τέλω καὶ Κομὸ μὲ μάρμο, νὰ ἔχη μέσα βάζο πῶς τὸ λέτε. . . . τὴν νύκτα . . . καταλαμβαίνετε.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Μάλιστα· μάλιστα· καὶ κρεβάτι χρυσό· καὶ κουρτίνας μεταξωτάς, ὅλα κατὰ τὴν ἀρέσκειάν σας· ὁ σκοπὸς μου εἶναι σταθερὸς νὰ προλαμβάνω μάλιστα τὰς θελήσεις τῶν κατοίκων, καὶ νὰ τοὺς ὑπερευχαριστῶ.

ZABINOBİK.

Βὰ μπένε ντέχομαι· καὶ ντίνω τὸ μισό τῆ σούμα (τοῦ μετρᾶ τὸ ἡμισυ τῆς τριμηνίας) τὸ ῥέστο ὕστερα, σὰν φινίρης οὔλα τὸ κοντιτζιῶνε.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Τώρα πηγαίνω νὰ φέρω τὸν χαρτωττὴν (λαβὼν τὰ χρήματα ἀναχωρεῖ).

ΑΓΟΥΔΗΣ.

(Φαινόμενος μόνον πρὸς τοὺς θεατὰς, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀκούει ὁ Ζαβινοβίκ ὅστις εὐρίσκεται εἰς τ' ἄλλο ἄκρον, πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου) ὦ μωρ' ἄτυχε πιάστηκες νὰ τοῦ δῶκῃς ὄβολα πρωτοῦ γιαμὰ (α) νὰ σταμπιλίρης τὴν κατοίκησι· συφορά ποῦ σ' οὔρτε μὰ τὸν ἅγι Γεράσιμο, δὲ θὰ σοῦ κάμει τίποτ' ἄλλο, καὶ θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ κρεπάρῃς κι' ἀπὸ τὸ κρῦο ὃ μορὲ σόρτε π' ὄχουν οἱ κατεργαράτοι).

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

(Ἐπιστρέφει φέρων ἓνα ὑπηρέτην τοῦ χαρτωτοῦ τὸν ὁποῖον βάζει νὰ χαρτῶνῃ εἰλειῶς τὸ δωματίον)· ἰδοῦ, Κύριε, ἀρχίζω νὰ ἐκτελῶ τὰς συμφωνείας μου· πλὴν σᾶς παρατηρῶ μὲ λύπην μου, ὅτι μὲ προσβάλλετε μὲ τὰς ἀμφιβολείας σας· δὲν μ' ἐπιστεύετε τάχα νὰ μὲ δώσητε ὅλα τὰ χρήματα; ἐγὼ, Κύριε, εἶμαι ἄνθρωπος μὲ ὑπόληψιν καὶ ἂν κανεὶς μὲ κακολόγησεν εἶναι ἐχθρὸς μου, καὶ ἀντίζηλος καὶ μὴ φέρεσθε οὕτω πως.

ΖΑΒΙΝΟΒΙΚ.

(Συσταλθεὶς καὶ νομιζὼν ὅτι ἀπρεπῶς τὸν προσέβαλε) ὄχι Κύ-

(α) Τὸ συνηθίζουσι ὡς ἐξηγηματικὸν δηλαδὴ λέγω.

ρι, ντὲ ντουμπιτάρω· νὰ καὶ τὸ βέστο ντὶ σοῦμα (τοῦ τὰ με-
τραῖ καὶ τὰ ἐπίλοιπα).

(Ὁ Βαλέριος, λαβὼν ὅλα τὰ χρήματα ἀναχωρεῖ· τὸ δὲ
χάρτωμα μόλις φθάσαν εἰς τὸ τρίτον τοῦ δωματίου τὸ ἀ-
φίνει εἰς τὴν μέσσην ὁ χαρτωτῆς καὶ ἀναχωρεῖ καὶ αὐτός).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΑΓΟΥΔΗΣ (μόνος).

ὦ μουρὲ καπάτζος ποῦνε ὁ σὸρ Κόντες, πλειότερο παρὰ
κάττης νὰ πιάνη πουλιά μετὰ τὰ δάκτυλα· τώρα μουρὲ Γεεὶ μου
ποῦ τοῦδωκες οὔλα τὰ κατρίνια, πέσε κοιμίσου κ' ἐγνοια σου·
μὰ τὸν Ἄγ. Σπυρίδωνα καλὰ τζοῦ λένε κουτόφραγκους.

Ἐβίβα σὸρ Κόντε. καταπῶς εἶσαι ποέτας, μεριτάρει νὰ
κάμης καὶ σεδεφτόνε τὸν Μπουῖφο ἓνα καντζιόνε· ἢ σὲ τόπο
δικόνεσου τὸ κάνω γῶ, ἔκολο.

Κοιμοῦ καὶ βλέπε ὄνειρο
πῶς εἶσαι στὴ Δαλμάτζα

πῶς ἔχεις στρῶμα πούπουλο
ὄχι ξερὰ στρωμάτζα

πῶς ἔχεις κάμαρα λαμπρὴ
λουστράτη ταπετζάτη

Βελοῦδα καὶ μεταξωτὰ

μὲ λοῦσο μομπιλάτη

καὶ τὸ ταχὺ σὰ σηκωθῆς
καὶ γύρωσου τηράξεις
πῶς εἶσαι μεσ' τὰ τζάντζαλα
σὰν κοῦκος θὰ φωνάζεις
κοῦ . . . κοῦ κοῦ . . .
μὴ φωνάζεις τοῦ κακοῦ.
καὶ κανέννας δὲν σάκοῦ.
κοῦ. κοῦ. κοῦ.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

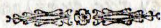
(Ὁ Ζαβίνοβικ φωνάζει τὸν Ξενοδόχον πολλάκις, ὅστις μόλις μετὰ πολὺ ἀποκρίνεται μακρόθεν).

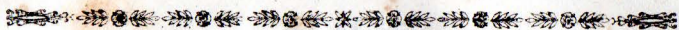
ZABINOBİK.

Λοκαντιέρε! λοκαντιέρε! σινιὸρ βαρέλι! ἔκω κρύο! ἔκω κρύο! ἔκω κρύο! σόφισα! στείλε καρμπόνι! εὐγαλα λαιμόμου, φώναζε φώναζε· νὰ πάρη ντιάβολο· ποῦναι κοντιτζιόνε; οὔλο ἄφησε στὸ μέση· ἔλα κάμε κοντιτζιόνε.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ

(Ἐπὶ τέλους ἀπὸ μακρὰν ἀπαντᾷ) μάλιστα, μεῖνε ἥσυχος, μὴ βιάζεσαι· ὅλα γίνονται μὲ τὴν ὑπομονήν.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ καὶ ΛΣΠΑΣΙΑ.

(Μικὲς ὁ ὑπηρετὴς κρυμμένος ἀκούει, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνακαλύπτεται ἀπὸ τὸν Βαλέριον).

ΛΣΠΑΣΙΑ.

Ἔχω παράπονα ἐναντίον σου, Κύριε Βαλέριε.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Διατί ψυχὴ μου, καὶ μήπως δὲν ἔκαμα πάντοτε ὅλας τὰς θελήσεις σου, δὲν σὲ τὸ ἀπέδειξα παντοίους τρόπους ὅτι εἶμαι πρόθυμος εἰς ὅτι ἐπιθυμεῖς.

ΛΣΠΑΣΙΑ.

Ναὶ δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι πολλάκις μ' εὐχαρίστησες, πλὴν πολλὰς ὑποσχέσεις σου δὲν τὰς ἐκτέλεσες· πότε θὰ ἐτοιμάσεις τὴν χωριστὴν οἰκίαν μὲ νέα ἔπιπλα ὡς μὲ ὑπεσχέθης, διὰ νὰ κατοικήσω ἐκεῖ μὲ τὴν ἀδελφὴν μου καὶ τὸν Γαμβρόν μου

τὸν κύριον Φαταούλα, μενόντων ἐδῶ τῶν ἐπιλοίπων συγγενῶν καὶ συμπατριωτῶν νὰ κατοικοῦν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, τὸν δὲ κύριον Φαταούλα μὲ ὑπεσχέθης νὰ παραλάβῃς ὑποεπιστάτην μὲ 1000 κατὰ Μῆνα ἀπ' αὐτὰ τίποτε ἕως σήμερον δὲν ἐκτέλεσες.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

Μέγα πρᾶγμα! αὐτὸ εἶναι τὸ παράποπόν σου; καὶ εἶναι δυνατόν ἐγὼ νὰ σὲ παραπονήσω εἰς τίποτε, μὴ γένοιτο! ὅσα σὲ ὑπεσχέθην τὰ ἐκτελῶ τὴν οἰκίαν τὴν ἐτοιμάζω ἅμα τελειώσω μίαν ὑπόθεσίν μου, ὃ δὲ κύρ φαταούλας ἀπὸ αὐρίου ἄς ἔλθῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ οἰκίαν μὲ λέγεις; ἐνῶ ἐγὼ καὶ παλάτι ἂν δυνηθῶ ἐτοιμάζω διὰ Σέ. Ἀσπασία μου, βλέπεις ὅτι τὸ πᾶν κάμνω διὰ Σέ ἀγάπη μου καὶ μὲ ἀδικεῖς ν' ἀμφιβάλλεις, καὶ τὴν κατάστασίν μου τὴν θυσιάζω ἂν χρειασθῇ, φθάνει μόνον νὰ χαίρω τὰ νεύματά σου (βλέπει τὸν Μικὲ) τί κάμνεις σὺ αὐτοῦ καὶ παρακαθίζεις ἀχρεῖτε κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ.

ΜΙΚΕΣ.

Κ' ἦντ' ἀκαμάσας; ἤκουσά σας νὰ παραλουζνάζετενε (α) κ' ἤμπα μέσα μπᾶς καὶ θέτενε βοήθεια, μὰ ἐν ἄκουσα τίποτι, ἀπ' ὅσ' ἄπετενε νὰ χαρῶ τὴν Κοκῶν Ἀσπασία κ' ἔτζι νὰ ζῆτεν' ἐσεῖς μὴ μὲ στενοχωράτενε καὶ κάμνω βαρειοὺς ὄρκους, ἔχωτο τὸ φυσικό καὶ ἐν τὸ ξέρετεν' ἐσεῖς πῶς βαρ' ἀκούω, καὶ ἐμ' ἔπετενε τόσαις φαραῖς κούφαλο καὶ ἀλήθειάναι πῶς

(α) Παραλογίζεσθαι.

βαρ' ακούω σὰ δὲ γλέπω μπρός μου μονιούς (α) νὰ γι-
λιντζουνε.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Σὲ εἶπον νὰ κρεμισθῆς ἀπ' ἐδῶ, νὰ μὴ με βιάσης καὶ
(πρὸς τὴν Ἀσπασίαν) ὑπάγωμεν ἐπάνω νὰ τὰ εἰπῶμεν ἡσυ-
χώτερον.

(ἀναχωροῦν)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΜΙΚΕΣ (μόνος).

Πρωτοδιαόντρου Γυιέ! οὔλα τὰ κάμνης γιὰ τὴ γιὰβουκλου
σου (β) ὅ,τι καὶ ἂν ἔχης δίνεις τα' ἀμ' ἐμὲ τὰ μνηιατικάμου
γιάντα ἔ μού τὰ πληρώνης ἀματης; (γ) ἔχεις κατάστασιν
λές της' ἔχεις μούζες λέωσου ἐγώ, ὁκτῶ μνηιάτικα χρουστεις
μου ἄ δὲ μού τὰ πλερώσης ὀχονοῦς (δ) θ' ἀρπάζω γ'ὼ τὰ βρα-
χιόλιατης ἐσοῦρευσεν πῶς παρακάθουμου κι' ἀκουα' μὰ ἐδε-
δέτζι βγάζωσου στὴ μέσση ταῖς πομπαῖς οὐγοῦ ἦντ' ἀκουα
κ' ἐλεγέ της! νὰ χαρῶ τὴν τζάτζα μου, ντρέπομαι καὶ νὰ τα
πῶ οὐγοῦ! ἦντα γλυκαντζουριαῖς! καὶ μεάλα λόγια ὅσα θέ-
τενε' ἠδοκέτης καὶ λόγο νὰ πάρη τὸν γαμπρότης ποστεκάμενο
μὲ 1000 τὸ Μῆνα· τώρη δὰ κατάλαβα, χαμένο ρούχο, πῶς
(ε) χρουστεις τῆς Μιχαλοῦς· κι' ἔχεις τὰ φυλὰ ἀνοίκιστα (ς)

(α) Χρήματα. (β) Τὴν ἐρωμένην σου. (γ) Τάχχ (δ) Τάχιστα. (ε) Τρελός.
(ς) Χωρὶς μυκλῆ.

ἔν ἔχεις παραδάκι νὰ μαγειρέψωμεν· κοί δοῦλοι πομένουν πεινασμένοι· καὶ γὼ ἔχω νὰ λαμβαίνω ὀχτώ Μηνιάτικα καὶ παραδάκι ἔν μπορῶ νὰ πάρω, ποῦ θόλωσεν τὸ μάτιμου, καὶ θές νὰ πάρης κι' ἄλλοτε μὲ 1000 τὸ μῆνα ἦντα θὰ πάρει κι' αὐτὸς κι' ἐγὼ ἔ ξέρω· ὀχονοῦς καὶ τοῦμπου, τοῦμπου, (α) ποντικὸς στὴν τρύπα ἔν χωρεῖ, ποῦ λέ ο λόγος, καὶ κολοκίνθια σέρνει· ἐμὲ θολον τὸ μάτιμου ἀφ' τῆ πείνα καὶ σᾶς ν' ἀκούω νὰ κλώθετε, (β) ἔρχετέμου νὰ σᾶς γρονθοκοπανίσω διαόντρου κουλούκια.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΖΑΒΙΝΟΒΙΚ, ΖΩΠΥΡΟΣ, ΠΟΠΙΑΝΣ. ἔπειτα ΚΟΡΝΗΡΙΟΣ,
ΖΑΒΙΝΟΒΙΚ.

Τέλετε σινιόροι νὰ μάτη ντικόμου στόρια μὲ λοκαντίερε; εἶναι πέντε μέραι ἦρτα· κοντρατάρισα, Ταπετζάρη Κάμερα, βάλη καλὴ ταπέτο· βάλη μομπίλια, σέντια, πολτρόνα βελούτο· βάλη κομὸ μὲ μάρμο, ν' ἄκη μέσα βάζο πῶς τὸ λέτε νύκτα . . . καταλαβαίνετε· ντίνει καταμέρα καρπὸν καὶ σερβίτζιο νετζεσάριο: ἔ Μπένε καρπὸν ντέ ἔντοκε κανένα μέρα· ἐγκὼ ἔκοσα κομάτι ἀπὸ καναπέ, ἀνάψα σόμπα, γιατί σόφισα ἀπὸ κρῦο· μπάστα κουέστο· καφέ γκάλα κάτε μέρα βγαίνει λαιμόμου φώναζε, πότε ντίνει, πότε ντέντίνει, κ' ἐκεῖνο καχοροαίζικο σήμερα πάλι φώναζα

(ε) Ἰσοδύναμον μὲ τὸ—τὸ μισὰ καὶ μισὰ λύρα. (β) Νὰ ομιλῆτε ἐρωτικά.

φώναζα καφέ γκάλα· άπένα κοντά μεσημέρη έφερε τὸ σερβι-
 τὸρε· τί έφερε ; ένα καφετιέρα νερό σκούρο κολόρ ντι καφέ,
 και ένα άλλο καφετιέρα, νερό λίγκο γκάλα, και πολλή κόλα
 ντι ταπετζαρία, και μαύρο πορκαρία ούλα γεμάτο· έβαλα
 στῶμα μου μ' οὔρτε βόμιτου άφησα έρκομαι τώρα εὔρω λο-
 καντιέρε ντόκω γρότομου στο μούρη κολήση στο μουράγιο—
 έγκῶ πλήρωσα τρία Μῆνες άντιτζιπάτα, κοντρατάρισα, Τα-
 πετζάρη ούλο τὸ κάμερα, έκαμε μόνον μισό. Ταπέτο όκι !
 Χέντια πολτρόνα βελοῦτο όκι ! κομὸ με βάζο τίποτα· ντέν
 ηῦρα άλλο μὰ ένα βάζο ποκάτω καριόλα μου, στο μέση
 τρύπα, ταπάτο σιτζιλάτο με τζέρα ντέπάνια· ντεν ήξερα,
 πῆρα νύκτα στο καριόλα μου έβρεξα στρωμάτζα μου. Τέλω
 εὔρω τώρα αυτό τὸ κανάλια νὰ σπιεγκάρωμε μαζί.

ΠΟΠΙΔΗΣ.

(Γελῶν) Μὴ συγχύζεσαι· έπειδὴ όσον μὲν διὰ τὴν κόλαν
 έπραξε μᾶλλον διὰ νὰ σ' εὔχαριστήση, ιδὼν τὴν τόσην κλίσιν
 σου εἰς τὸ χάρτυμα ενόμισεν ότι, και όσοι κόλα περισεύσει σέ
 άρέσει νὰ σέ τὴν δώση νὰ τὴν πίες διὰ νὰ μὴ χαθῆ εἰς μάτην
 ἡ άγαπητή σου ὕλη, (γελοῦν) διὰ δὲ τὰ έπιπλα περιμένε, ως σέ
 εἶπε, και ἤλπιζε, γνωρίζων ότι ὁ έλπίζων ποτέ δὲν χάνει· διὰ
 δὲ τὴν Πολτρόνα ὑπάρχει μία εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Με-
 νεχίδη άχρηστη διότι εἶναι πολὺ παλαιά, πλὴν ἔχει χάριν·
 ἔχει ἀπὸ τὴν παλαιότητα πεταμένονεἰς τὸ μέσον τοῦ καθίσμα-
 τος ἓν σίδηρον μυτερόν· λάβετν λοιπόν εἰς τὸ δωμάτιόν σου
 νὰ τὸ στολίξῃ ως άρχαιότης τὸ δὲ άγγειον ότι εἶναι ὑποκάτω

τρύπιον και βουλομένον, αὐτὸ ἄς μὴ σὲ δυσαρεστεῖ, διότι ἡ σφραγὶς ἐκείνη εἶναι τοῦ καταστήματος τῶν δύο ἡμισφαιρίων, καθὼς κάθε κατάστημα ἔχει τὴν σφραγίδα του· αὐτὸ δὲ συνηθίζει νὰ θέτῃ τὴν ἰδικήν του ἐφ' ὅλων τῶν ἐπίπλων και σκευῶν.

ΖΑΒΙΝΟΒΙΚ.

Σινορία σου ἔκει γοῦστο νὰ γελάσῃ μὰ ἐγὼ ξέρω ντικόμου πόνου.

ΠΟΠΙΑΗΣ.

Δὲν ἐκατάλαβες φίλε μου ὅτι ἐπεριεπλέχθημεν· τώρα χρειάζεται ὑπομονὴ ἕως νὰ ἐκβῶμεν ἀπ' αὐτὴν τὴν σκηνὴν· ἀλλὰ μ' ὄλον ὅτι ὑποφέρωμεν και δυσαρεστούμεθα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, πλὴν ἡ θέσις μας ἔχει και τὸ κομικόν της· ἄς διασκεδάζωμεν λοιπὸν μ' αὐτὴν. (ἐμβαίνει ὁ Κορνήλιος).

ΖΩΠΥΡΟΣ.

Κορνήλιε τί εἶδος καρφέδες ἔδωσες σήμερον ;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Τὶ καρφέδες ἔδωσα μὴτ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω· ἐκεῖνος ἔλειπεν εἰς τὴν ἐρωμένην του· χρήματα δὲν μ' ἄρῃσεν, οὔτε εἶχε νὰ μ' ἀφήσῃ, ἐβιάσθη λοιπὸν νὰ μεταβράσῃ τὰ χθεσινὰ και προχθεσινὰ πίτερα τῶν καρφέδων, τὰ ὅποια τί ἄλλο ἤθελε δώσουν εἰμὴ μαῦρον νερόν· ἠγώρῃσα και ὀλίγον γάλα, τὸ ἐγέμησα νερόν, ἔβαλα και σίτου κόλαν μέσα διὰ νὰ περισεύσῃ· κάρβουνα δὲν εἶχον· μὲ ψάθες και χαρτιὰ ἤψα φωτιὰ φῦσα φῦσα·

καὶ βέβαια θὰ ἐπέταξεν καὶ σκόνη καὶ κᾶθετι μέσα. Τὶ νὰ κάμω ὅ,τι εἶχον ἔδωσα.

ΠΟΗΙΔΗΣ.

Ἐχει δίκαιον, τί δικαίωμα ἔχομεν νὰ ἀπαιτῶμεν ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον· τὸ κατάστημα φίλοι μου παρέλυσεν ἔφθασεν εἰς τὰ ἔσχατα· δὲν βλέπω πῶς δυνάμεθα πλέον νὰ καθήσωμεν, νὰ στοχασθῶμεν μόνον ἀπὸ ποῦ θὰ λάβωμεν ὅσα μᾶς μένει χρεώστης, αὐτὸς οὔτ' ὄβολόν ἔχει πλέον οὔτε μυελόν, μὲ τὸν ἔρωτα ὀλοτελῶς παραφρόνησε.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ καὶ ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Κορνήλια κάμε 15 καρφέδες μὲ γάλα καὶ στείλε ἐπάνω εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα εἰς τοὺς ἐδικούς μου.

ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ.

(Τὸν ἀτενίζει σιωπῶν)

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Τί στέκει καὶ μὲ κυττάζεις;

ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ.

Ἄν θέλῃς 15 ποτήρια νερόν εἶναι εὐκόλον· εἶδε αὐτὰ ὅπου ζητεῖς ἔπρεπε πρῶτον νὰ φροντίσης νὰ τὰ ἔχομεν.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Πάλιν τὸν κατακλυσμόν μὲ φέρεις; ἀκόμη πότει ἡμέρα
εἶναι ὅπου ἐπῆρες μισὴν ὀκτὴ καφῆ καὶ ζάχαρη· ἐσώθησαν
εὐθύς; πῶς δὲν κάμης οἰκονομίαν; τὸ γάλα οἱ Γαλατοπώ-
λοι τὸ πωλοῦν καὶ ψωμιὰ οἱ ψωμάδες, διατί δὲν ἐφρόντισες
νὰ πάρης ἀπὸ τὸ πρῶτ;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Ἄλλὰ χρήματα ἀπὸ ποῦ;

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Χρήματα! ὅλον χρήματα μὲ ζητεῖς αὐτὰς τὰς ἡμέρας· τὸ
ἐπαθες; τί νεωτερισμὸς εἶναι αὐτός; πῶς ἐκάμαμεν ἕως τώρα;
καὶ ἡ τέχνη εἶναι νὰ κάμης τὰ πράγματα χωρὶς χρήματα, ὅπως
ἐκάμαμεν ἀρχήτερα· πέραν καθ' ἡμέραν, μὲ συμφωνίαν, νὰ
τὰ πληρώσωμεν αὔριον, καὶ πάλιν αὔριον — δι' αὔριον — καὶ
μεθαύριον καὶ νὰ πηγαίη ἐμπρός· ἰδοὺ ὁ τρόπος· πῶς κάμω
ἐγὼ ζητῶν συχνὰ δάνεια ἀπὸ τοὺς κατοίκους, διὰ νὰ τὰ πλη-
ρώσω αὔριον καὶ πάλιν αὔριον, καὶ οὕτω ποτὲ δὲν ἐπλήρωσα,
διότι βαρύνονται πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ τὰ ζητοῦν ὀπίσω

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Ἀξιόλογος τρόπος· πλὴν δὲν τὸν ἀκούουν οἱ πωληταί· δὲν
ἀπερνοῦν πλέον αὐτὰ κῆρ Βαλέριε· ἕως ἕνα καιρὸν ἀπερνοῦσαν,
ἕως νὰ μᾶς μάθουν· τώρα πλέον κανεὶς πωλητὴς δὲν θέλει
νὰ μᾶς δώσῃ οὔτε διὰ μίαν ὥραν τίποτε, διότι ὅλοι ἔχουν
πάμπολλα νὰ λαμβάνουν· τὸ τί θὰ κάμης εἰς τὸ ἐξῆς ἐπικρα

τὰ μέτρασσι τὸ γρηγορώτερον, δὲν ἔχεις οὔτε ἡμέραν νὰ πα-
ραβλέψῃς καὶ μὴ φορτώνεις ἐμέ.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Εἶσε ἀνάξις, καὶ μοῦ βλάπτεις καὶ τὴν ὑπόληψιν· ἐνῶ
ἐγὼ εὐρίσκομαι εἰς καλὴν θέσιν, καὶ δύναμαι ὅταν κάμνης
καλὰ τὰ χρέησσι, νὰ σὲ ὠφελήσω μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ τελειώ-
σουν αἱ ὑποθέσεις μου· πλὴν ὅταν ἔχω ἀνικάνους ἀνθρώπους
ὡσάν ἐσὲ πῶς θὰ προχωρήσω;

(ἀναχωρεῖ θυμωμένος).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ (μόνος)

Αὐτὸς ἐχάθηκε καθὼς βλέπω· ἐκείνη τοῦ ἐρούφηξεν ἐντε-
λῶς τὸ μυαλόν του· ἀνάθεμάσε ἔρωτα καὶ σὺ καὶ τὰ κλάσσι
καλήτερα νὰ κοπῆ ἢ μύτη μου παρὰ νὰ κάμω ποτὲ ἔρωτα·
Τὸ σπῆτι του καίεται, καὶ αὐτὸς δὲν τὸ αἰσθάνεται! αὔριον
ἀφοῦ δὲν θὰ ἔχομεν, οὔτε καρφὲ νὰ δώσωμεν, οὔτε δεῖπνον,
νὰ εἰδῶ τί θὰ κάμῃ. Φαντασθῆτε εἰς ποίαν θέσιν εἶναι ἡ κε-
φαλὴ τοῦ ἀφοῦ κόπτει μεγαλορημοσύνας εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον,
ὅστις τὸν κρύπτω καθ' ἡμέραν ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα,
ὁπότε ἔρχονται νὰ τὸν ζητοῦν οἱ ἄπειροι δανεισταί· αὐτὸς
εἶναι χαμένος βέβαια· ἀλλ' ἐγὼ ὅστις ἔχω νὰ λαμβάνω δύο
χρόνων μισθοὺς, ἀπὸ ποῦ θὰ τοὺς πάρω; αὐτὸ σκοτίζει τὸν
νοῦν μου περισσότερον.

ΠΡΑΞΕΙΣ Γ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ, ΑΓΟΥΔΗΣ, ΑΛΡΕΖΟΣ, καὶ ΜΙΚΕΣ.

(Συμβούλιον τῶν ὑπηρετῶν)

ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ.

Πῶς σᾶς φαίνεται παιδιά ἢ κατάστασις τοῦ Ξενοδοχείου
μας αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον ξενοδοχεῖον, εἶναι καθαρτήριον·
ἐγὼ ἐβαρέθηκα καὶ θέλω νὰ φύγω πλὴν ἔχω νὰ λαμβάνω δύο
χρόνων μισθοὺς καὶ χωριστὰ ὅσα ἐξ ιδίωμου ἐξώδευσα· καὶ
ὑστερον ἀπὸ ποῦ νὰ τὰ πάρω· τὸ κατάστημα δὲν δύναται νὰ
βαστάξῃ πλέον· πλὴν ἡμεῖς ἀπὸ ποῦ θὰ πάρωμεν τὸ δικόν-
μας νὰ σκευθῶμεν καὶ νὰ λάβωμεν μέτρα.

ΑΓΟΥΔΗΣ.

Μωρ' ἀδρέφι Κορνήλι! καλὰ μηλεῖς σὰ ρήτωρας τῆς Ρώ-
μας· μὰ δεῖξέμας τὴ στρατά γιαμὰ ποῦθε νὰ πάρωμε τὸ
δικόνμας, κ' ἐκεῖνος εἶναι φαλίδος· π' οὐλ' οἱ διαβόλοι ν' ἄμπουν

μέσατου ἐκεῖδ' τὸ καταλάβαι δὲν ἔχει κατῆνι· δὲ θωρᾶς
 ποῦ γιάννα γρόσι φουρκίζεται· τὸ βεμέντιου εὔρετο για-
 μά, καὶ νὰ σὲ κάμω πρεβεδούρο (α) σωστά τὸν ἀλωνάρι
 ποῦ πέρχασε, τέλεψεν ὁ χρόνος μου κί ἀπ' ἐδεκεῖ πρὶν τ' ἁγίου
 Σπυριδώνου κατέβηκε ὡς τζ' ἁγίας, πῶς τῆ λένε, διάολ' ἔπα-
 ρέτονε μ' ὄφυγ' ἀπ' τὸν νοῦμου, λέγε σὺ, ποῦσε γραμματιζού-
 μενος, Μουρὲ Κορνήλι τζ' ἁγίας . . τζ' ἁγίας, πῶνε κοντὰ
 στὸν ἅγι Νικόλα.

ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ.

τῆς Ἀγίας Βαρβάρας;

ΑΓΟΥΔΗΣ.

Ἄ! σωστά ὡς τζ' ἁγίας Βαρβάρας πατῶ τζῆ μῆνες 11 καὶ
 δεφτόνε οὐλο τὸ καπιτάλεμου· μοῦ σαλτάει τὸ τζεφβέλο μὰ
 τὸν ἅγι Διονῦσι νὰ κάμω πράμα ποῦ ν' ἀκουσθῆ ἀπὸ τὴν
 πόλι ὡς τὴν Βενέτζια νὰ τὸν ἐγεβεντίσω, τὸ πομπιομένο τὸ
 θεὸ τοῦ θεούλητου νὰ τὸν στελετάρω.

ΛΑΡΕΖΟΣ.

Τὰ δ' κάσας λέτε ἀμ' γῶ! ἦδτα νὰ πῶ ἀροίζικος! ποῦ
 κάθμε τζὲ κνιέμε σὰ τὸν ὄβριδ' ἀφ' τῆ σιλοή· τζ' ἦδτα νὰ
 πρωτοκλάψω; τὰ μνιάτικὰμ' τὰ δεκαφτά; δὲν ἔππρα μητ'
 ἄσπρο· ἐξὸν αὐτὸ ἔγω τζ' ἄλλο πιὸ μεγάλο παλούτζι, τιμῆ
 στά πρόσωπάσας, παλούτζι ποῦ μὲ τρυπανιάρη ὡς τὸ βόφαλο
 τζῆ τζεφαλῆςμου.

(*) Ἐπὶ ἐνετοκρατείᾳ ἡ διοικητικὴ ἐκάστης νήσου τῶν Ἰονίων ἐνομήζετο
 πρεβεδούροις.

Καθημεριούς μου λείβουνταν τόνα, τζέ τ' άλλο, για τὸ μαερίο· τζέ σόντας τοῦ τὸ γέρουα, μούλεεν, πέρνε μάστρο Λαρέζο, τζέ βάστα λοαριασμὸ νὰ στὰ πλερώσω ὑστερο· τζέ γὼ ὁ Μπούφος τὸ βλεπα για μιὰ τιμὴ σ' ἐμένα· ἀφ' τ' ἄλλο τζέ καμάρωνα, γιάν τὸ ἄχωκατάστοιχο, νὰ βάζω τζέ τὸ δίκιομ', σὰ μάερας, κατὰ τὸ συνήθιο· τί νὰ σᾶς τὰ μακραίνω! ὅ,τι τζ' ἂν εἶχα τὰ ξοδείασά γρόσια 1800 δὲν μούμεινε μητ' ἄσπρο! κτπῶ τ' τζεφαλήμου· μαρὲ Λαρέζο δτὰθελος νὰ βάλης τὰ μαλιάσ' μ' αὐτὸ τὸ σαλαβοῦτα· ὦϊμ! τὰ γροσιδίαμ'! ὦϊμ!! (κλαίει).

MIKES.

Πιστεύωτον τὸν πόνον σου πῶς εἶν' πολὺ μιάλας. Μάστρο λαρέζο, μ' ἄντα κλαῖς, μπᾶς κ' εἶσε μοναχός σου· καὶ γὼ ἀκόμη νιὸ παιδί ἀφησέμε μὰ τῆ φόλα! ὄχτῶ μηνιάτικα χρουστει μου· χῶρια τ' ἀστελνάμε καὶ πέρνα πότε τόνα, πότες τ' ἄλλο καὶ πότες ἐδινέμου παραδες καὶ πότες ἐμουδινεν κι' ἴδινατους ἐγὼ κι' βαζάτου ἀπάνω τὸ διπλό, εἶναι ἀλήθεια μὰ ἦντα κατάλαβα ποῦ λίγες φοραῖς μου τὰ πλέρωσενε.

Ἐξὸν αὐτὸ ἦντα θέτενε ἀκόμη νὰ σᾶς πῶ, για νὰ δήτεντε τὰ χάλια μας, καὶ ντρέπομκι καὶ νὰ τὸ πῶ, γιατί θὰ μὲ πῆτενε (α) ρούφλη· μ' ἄχωτο στὴν καρδοῦλα μου κάρβουνο καὶ λέωτο.

Τῆ δευτέρη μέρα τῆς πρωτοχρονιάς σὲ τόση στέρησι ἦταν

(α) Ἀνόητον.

νε που βλέπενε τὸν παρὰν σὰν ἄστρο, γιὰτὶ μὲ τρόπο ρώτι-
σέμε πόσα πῆρα ἀβασιλιάτικα· ἐγ' ὧ πατου 70 (α) ριάλια.

Τότες λέει μου γιὰ νὰ δῶτα· ἐν τὸ πιστεῦω ἐγὼ βγάζω-
τα καὶ δάχνωτουτα· ἔντα! αὐτὸς πέρνειτα, ἀφορμὴ πῶς θὰ
τὰ μετρήσει, καὶ λέει μου· ἄφες μούτα· κι' αὔριον γὼ δίνω-
σου μάλαμα· ἐγ' ὄλ' (β) ἀντάμα ἐν κατάλαβα ἦντ' ἄθελε νὰ
πῆ· εἶπα μέσα μου μπᾶς (γ) ἄματες θε νὰ μοῦ τὰ κάμη
μιὰ λύρα μάλαμα; σὰ μαριόλος ἄς μὴ μιλήσω. ἄφησατονε
κι' ἠπαθάτηνε· ἀπὸ τότες εἶδατεν ἐσεῖς τὴ λύρα; εἶδατην καὶ
γὼ, τὴν κακομοίρα,

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ καὶ ΛΑΡΕΖΟΣ (εἰς τὸ μαγειρεῖον).

(Ὁ Μάγειρος καθήμενος ἀπέναντι τῆς ἐστίας ἄνευ πυρὸς ἔ-
χων στηριγμένην τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ συλλογιζό-
μενος).

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Σήμερον, Μάστρο λαρέζο, νὰ κάμης καλῆτερον τραπέζι
διότι θὰ ἔλθουν πολλοὶ φίλοι τῶν κατοίκων τοῦ τετάρτου
πατώματος ἀπόψε νὰ δειπνήσουν· νὰ κάμης λοιπὸν σοῦπανκα!
ὀκτῶ πιάτα φαγητά, ἤτοι βραστό, ἐντράδες δύο, ψάρια δύο
εἰδῶν, λαγόν, μπεκάτσας, καὶ διάνον ψητόν, γλυκά καὶ πα-

(α) Γρόσια. (β) Παρευθός. (γ) Τάχα.

στίτσια και ὅ,τι ἄλλο ἤξεύρεις· τὰ πράγματα τὰ θέλω εἰς τὴν ἐντέλειαν γνωρίζεις, τὸ φυσικόν μου.

ΛΑΡΕΖΟΣ.

(Ἄτενίζων τὸν Βαλέριον μὲ ἀπορίαν και κινῶν τὴν κεφαλὴν του), σὰ φαντάσμα θωρῶσε κύριε Βαλέρι, γι' ἄχεις χαμένο τ' (α) ἀστρικό. ἐγὼ φωτιά, θωρεῖς, δὲν ἦψ' ἀκόμη, κ' ἤδτα ν' ἄψω σόντας κάρβουνα δὲν ἔχω· ποῦ ἔνε κάρβουνα; ποῦ ἔνε κρέατα; ποῦ ἔνε ψάρια; τζέ τὸ κάθε χρειάζόμενον; φερ' μ' ἀπούλα δεφτὰ νὰ σ' κάμω τὰ φαγιὰ τζέ τὰ τραπέζια· τ' παλιάμ' κασέλα τ' ν' ἠκάψα· ἠκάψα τσέτη πόρτα τοῦ μαεριοῦ, δὲν ἔχω πιά οὔτ' ἓνα παλιοςάνιδον ν' ἄψω φωτειὰ νὰ πλύνω ταῖς κασαρόλαις.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Ὅλα δύσκολα μοῦ παρῆρσιάζεις τὰ πράγματα σήμερον Μαστρολαφεζό, ἐγὼ δὲν εἶμαι συνηθισμένος ν' ἀκούω τοιαῦτα λόγια· ἀπ' ἐμε τὰ προσμένεις ὅλα, τί μάγειρος εἶσε σύ; πῶς τὰ οικονομοῦσες ἀρχήτερα οικονομησέτα και τώρα τί δυστυχία εἰς ἐμὲ νὰ ἔχω ὅλο ἀναξίους ἀνθρώπους! ἐνῶ ἂν εἶχον ἀνθρώπους καθὼς πρέπει ἤθελεν εἶναι πρῶτον τὸ Ξενοδοχεῖον μου· ὅταν δὲν εἶσαι ἀξίος παρὰ εἶσαι ἓνα ζῶν, τί κάμνεις τὸν μάγειρα;

ΛΑΡΕΖΟΣ.

Καλὰ τὸ λὲ ὁ λόγος· Μπεκτὸς τζ' ἀφεκτὸς δὲ θέλ' καλοσυνή-

(α) Τὸ λογικόν.

θιο. πρώτα στά τέλειωνα μαρῆ, γιατί εἶχα τ' ἀσπρουλάτζαμ. τζ' ἐξόδευα σά τὸ κτενὸ τὸ γιέμα τζή καρδιάς μ' νά κοινομῶ στὸ σπήτιμ' τζῆ τὸ νερὸ ἀκόμη· νά θρέφω τὰ παιδάτζαμ, φασιλάτζια τζῆ κουκάτζια, τζῆ τὸ χοιρνὸ τὸ σύσιρο μόν' μιά φορὰ τὸ χρόνο τζαπὲ σὲ σὲ τὸν ἄρειο, νά δόκ ὅτ' τζ' ἂν ἔχω, τζῆ ὅσα ἐσυμάαζεψ ὅσα χρόνια δουλεύω· πούκαψα τὰ χεράτζαμ' μῆς ταῖς φωτειαῖς ταῖς στάχταις· οὔλα ἐσύ μου τ' ἄραγες, διάλοι νά σὲ φᾶνε ἢ δίνομ' τὰ γροσιδιαμ' ἢ κακὸ τέλος θ' ἄχεις.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Πῶς τολμᾶς καὶ ὀμιλεῖς οὕτω πρὸς τὸν αὐθέντην σου αὐθάδη (σηκώνει νά τὸν κτυπίση).

ΛΑΡΕΖΟΣ.

Τώρα σ' δείχνω γὰρ ποῖος ἔναι ὁ ἀφέντης μου διαλοκάσικο, (τρέχει ν' ἀρπάξη τὴν φτιάρα νά τὸν κηνυγίση).

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

(Φεύγων φωνάζει) ἐτρελάθη ὁ Μάγειρος παιδιὰ τρέξετε! (τρέχουν οἱ ὑπηρέται καὶ τὸν ἀρπάζουν ἔξω ἀπὸ τὸ Μαγειρεῖον)

ΛΑΡΕΖΟΣ.

Τρελάθη ὁ μάερας σά σοῦ δῶκε τ' ἀσπρουλάτζατ', τὴρ' εἶχει γνῶσι μὰ δὲν ἔχοι πιὰ γρόσι· μὴ κτηπιέσε μωρὲ τζ' ὁ Μάερας θ' ἄρετ' ἀφ' τὸ δίκιοσ'· θὰ σ' μαδίση τὰ πτερὰ, σὰ χῆνα στὸ μαερίο.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΖΩΠΥΡΟΣ, ΠΟΠΗΔΗΣ, ΖΑΒΙΝΟΒΙΚ, ΛΟΥΚΙΑ διάφοροι
ἄλλοι κάτοικοι καὶ ἔπειτα ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

(Ἡ τράπεζα θεμένη εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης μὲ μόνον
τὰ πιάτα χωρὶς ἄλλο σημεῖον ἐτοιμασίας δείπνου)

ΖΩΠΥΡΟΣ.

Ἐ παιδιά! ἡ ὥρα πολὺ ἀπέρασε καὶ μῆτε τράπεζαν σω-
στὴν ἀκόμη δὲν ἐβάλετε! μόνον τὰ πιάτα βλέπω! μῆτε πε-
ρούνια οὔτε μαχαίρια· ψωμί ὄχι, κρασί ὄχι, τί θὰ εἰπεῖ αὐτό;

ΛΟΥΚΙΑ.

Ἵρα τεάτρο ἦρτε ντὲ πορῶ νὰ πάγη στόμακο ἄντιο.

ΖΑΒΙΝΟΒΙΚ.

Πάρη ντιάβολο τέτοιο λοκαντιέρε· καφρέ ντὲν ἔλαβα πο-
τὲ στοῦ ὥρα του καικεῖνο μιζεράμπιλε· οὔτε φαγκί σὸν πεί-
νασα μὰ σὰν ζεπείνασα· ἀπὸ τὸ πείνα ζέρετε κόβεται ὄρεξι·
ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ προκομμένο τέλομε ντιοῦμε· πεῖ αὐτὸ ντὲν
ἔχει φαγκί τότε πᾶμε ἔξω.

Ὅλοι ὁμοῦ (κτυποῦν τὰ πιάτα) θὰ μᾶς φέρετε φαγὶ ἢ ὄχι;

(ἐμβαίνει ὁ Κορνήλιος)

ΠΟΠΗΔΗΣ.

Εἰπέμας καθαρά, Κορνήλιε, ὅτι δὲν ἔχει φαγὶ ἀπόψε νὰ
πάρωμεν τὰ μέτραμας.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Τὶ νὰ σᾶς εἰπῶ ἐντρέπομαι κ' ἐγώ· δὲν ὑπάρχει τίποτε· ὁ μάγειρας ἔφυγε, διότι πλέον ἔμεινε γυμνός ἀπὸ τὰ ἔξοδα· καὶ ὁ κύρ Βαλέριός μας ἀπὸ θαῦμα τὴν ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ χέρια του· ἤθελε νὰ τοῦ διπλώσῃ τὸ κεφάλι καλὰ καὶ ἐτρέξαμεν ἡμεῖς καὶ τὸν ἐσώσαμεν ἀπὸ τὰ χέρια του, διότι ὅλοι μας ἔχομεν νὰ λαμβάνωμεν, καὶ ὕστερον ἀπὸ ποῦ ἤθελε τὰ πάρωμεν. Κάρβουνα δὲν ἔχει, οὔτε ψωμί, οὔτε κρέας, οὔτε τίποτε· στοχασθῆτε λοιπόν· ὁ Βαλέριος πρὸ πολλῆς ὥρας ἐπῆγε κάτω ἀπελπισμένος πλὴν τί κάμνει δὲν ἠξεύρω.

ΠΟΠΙΑΗΣ.

Πῶς γίνεται αὐτό;

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Ἴδου ὁποῦ ἔγινε! αὐτὸ ἐφαίνετο πρὸ πολλοῦ καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ προσμένετε ὅταν θέλετε πηγαῖνω πάλιν κάτω νὰ εἰδῶ τί κάμνει, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ πλὴν ἠξεύρω ὅτι τίποτε δὲν ὑπάρχει (πηγαίνει).

ΠΟΠΙΑΗΣ,

Προσμένομεν διὰ νὰ τὸ γράψωμεν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν Κωμωδίαν. Κύριοι δὲν μ' ἔτυχε ποτὲ νὰ εἰδῶ ὅσα εἶδον εἰς αὐτὸ τὸ Ξενοδοχεῖον· αὐτὸ εἶναι προτότυπον ἀπαρραδειγματίστον· ἀφ' ἧς ὥρας ξημερώσει ἕως νὰ κοιμηθῶμεν τὴν νύκτα, δὲν βλέπομεν εἰμὴ σειρὰν ἀνεγδότην πρωτοτύπων, πλὴν καθὼς φαίνεται ἤλθομεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω.

Ἐλα τώρα Κύριε Ζαβίνοβικ εἶσαι εὐμορφος; ποῦ εἶναι αἱ ταπετζαρίκι σου καὶ τὰ μομπίλια τὸ βελοῦδο; καὶ τὰ βάζα σου . . τῆ νύκτα . . καταλαβαίνετε (γελοῦν)· τώρα ὁποῦ βλέπεις ὅτι μῆτε ψωμί δὲν ἔχουμεν νὰ φάγωμεν, τί λέγεις; τώρα εἶπέ ἓνα τραγοῦδι καὶ ἡμεῖς ὅλοι κρατοῦμεν τὸ ἴσον.

ZABINOBİK.

Βγενιάσου πάντα τέλει νὰ γελάσῃ, μὰ τοῦτο ντὲν εἶναι ὦρα· ἐμένα κοιλιάμου παίζει ταμποῦρλο ἀπὸ τὸ πείνα· δῶσε ἐμένα φάγκει, καὶ βγενιάσου λέγε τραγούντι ὡς τὸ ξημέρωμα.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

(Ἐπιστρέφων) ἐπῆγα κάτω, τὰ ὅσα δὲ εἶδον βλασφημάτετα· εὐρήκα τὸν κύρ Βαλέριον εἰς τὸ μαγειρεῖον, φοροῦντα τὴν προσθέλαν τοῦ μαγαίρου, καὶ ἔχοντα κομματιασμένον ἐν παράθυρον τοῦ κάτω δωματίου, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀναμμένην φωτειάν· συγχρόνως ἔχοντα συναγμένα διάφορα κόκκαλα ἀπὸ τὰ προχθεσινὰ μαγειρεύματα καὶ παλαιόντα μὲ τὸν μέγαν σκύλον τοῦ κυρίου Ζωπύρου διὰ νὰ τραβίξῃ ἐν κόκκαλον, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσεν ὁ σκύλος εἰς τὰ δόντια του, καὶ οὕτω νὰ βάλῃ ὅλα τὰ κόκκαλα ὁμοῦ νὰ τὰ βράσῃ ἄλλην μίαν φορὰν καὶ ἀπὸ τὸ ζωμίτων νὰ σᾶς κάμη σοῦπαν· καλὰ δὲ καὶ ἐπῆγα κάτω καὶ τὸν ἔσωσα καὶ ἀπὸ τὸν σκύλον, ὅστις ἤθελε νὰ τὸν καταδαγάσῃ διότι τοῦ ἄρπαξε τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸ στόμα του· μ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν σοῦπαν, ὁμοῦ καὶ μερικὰ ἄθλια μικρόψαρα τὰ ὁποῖα ἐπῆρεν ἀπὸ ἓνα ψαρά,

δῶσας αὐτῷ πρὸς πληρωμὴν ἐν σίδηρον τῆς πόρτας, σκοπεύει
νὰ σᾶς κάμη τὸ δεῖπνον, καὶ ὀδηγηθῆτε.

Ὅλοι ὁμοῦ. Ὡ ἡμεῖς δὲν τρώγομεν τοιοῦτον δεῖπνον
ὄχι! ὄχι!

(ἀναχωροῦν ὄλοι πηγαίνοντες ἐξω νὰ δεῖπνίσουν)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΖΩΠΥΡΟΣ, ΠΟΠΗΗΣ, ΖΑΒΙΝΟΒΙΚ, διάφοροι κάτοικοι

καὶ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ, ἔπειτα ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΓΕΙΡΟΣ,

ΛΓΟΥΔΗΣ, ΜΙΚΕΣ, καὶ ΣΚΥΛΟΣ· ἔπειτα

ΠΑΝΟΥΔΗΣ, ἔπειτα ὁ οἰκοδεσπότης

καὶ στρατιῶται τῆς Ἀστυνομίας

(Γενικὴ συνέλευσις)

ΠΟΠΗΗΣ.

Κύριοι ἐτελείωσαν τὰ ψεύματα· ὕστερον ἀφ' ὅσας ἐλείψεις
καὶ δυσαρρεσκείας ὑποφέραμεν ἕως τώρα ἰδοῦ ποῦ ἐκατηντή-
σαμεν εἰς τὸ νὰ μᾶς λείψει καὶ ἡ τροφή· ὅθεν πρέπει
νὰ λάβωμεν τὰ τελευταῖα μέτρα, ἀφοῦ κατήντησε νὰ μᾶς ἐ-
τοιμάσῃ δεῖπνον τὰ κόκκαλα τῶν σκύλων· πρέπει νὰ τοῦ εἰ-
πῶμεν ὅτι μὴ δυνάμενος νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ ὅσα μᾶς χρεωστεῖ,
νὰ μᾶς ἀσφαλίσῃ δι' αὐτὰ, καὶ ν' ἀναχωρήσωμεν.

(Ὅλοι ὁμοῦ). Εἴμεθα σύμφωνοι, ἄς τὸν κράξωμεν. Κορνή-
λιε φώναξε τὸν Ξενοδόχον (τὸν φωνάζει), ἰδοῦ ἔρχεται.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Τί ἀγαπάτε ;

(Ὅλοι ὁμοῦ φωνάζουν συγχρόνως κατ' αὐτοῦ διάφορα παράπονα ὃ δὲ Βαλέριος σκοτίζεται εἰς ποῖον νὰ πρωτοδώσῃ ἀπάντησιν)

ΖΩΗΓΡΟΣ.

Σταθῆτε Κύριοι, σιωπή ἀκουσον κύρ Βαλέριε, αρκετοὺς μῆνας εὐρισκόμεθα ἐδῶ, ὑποφέροντες τόσα κακὰ, ἤδη δὲ σοὶ λέγωμεν ἐκ συμφώνου νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃς ὅσα καθεὶς ἐξ ἡμῶν ἔχει νὰ λαμβάνῃ, ἢ νὰ μᾶς ἀσφαλίσῃς δι' αὐτὰ καὶ ν' ἀναχωρήσωμεν.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Ἀπορῶ διὰ τοὺς λόγους σας· καὶ τί σας ἔλειψεν ἕως τώρα; καὶ μήπως ὑπάρχει καὶ δεύτερον Ξενοδοχεῖον ὡσάν τὸ ἐδικόνμου;

ΠΟΠΙΑΗΣ.

Ἦ βέβαια δεύτερον κατ' εὐτυχίαν δὲν ὑπάρχει· αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον ἴσως καὶ τὸ τελευταῖον.

ΒΑΛΕΡΙΟΣ.

Πάντοτε σας ἔδειξα προθυμίαν, καὶ τὸ δεῖπνον σας τακτικῶς μίαν ὥραν ἐμπρὸς, μίαν ὥραν ὀπίσω, ποτὲ δὲν ἔλειψεν. καὶ χθὲς ἀκόμη σας ετοίμασα δεῖπνον, πλὴν δὲν ἤξεύρω στίς διατὶ ἐδιάσθητε νὰ φύγετε. Κορνήλιε δὲν εἶδες κάτω ὅτι ετοίμαζον τὸ δεῖπνον;

ΚΟΡΝΗΑΙΟΣ.

Τοὺς τὸ εἶπον, ἀλλ' ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν δέχονται νὰ δειπνήσουν ὡς σκύλοι. Ἄκουσον κύρ Βαλέριε· παρῆλθεν ὁ καιρὸς ὅτε τὰ ψεύματα ἔκαμναν δουλειά, καὶ ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ τὰ οἰκονομήσω καὶ νὰ τὰ σκεπάσω, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔφθασε πλέον εἰς τὸ ἐπάπειρον καὶ εἶναι ἀνοικονόμητον· σὲ τὸ λέγω κατὰ πρόσωπον, ὅτι τὸ κατὰστημα ἐκρημνήσθη καὶ ἀκόμη δὲν ἤμπορεῖς νὰ τὸ αἰσθανθῆς; καὶ πῶς ἐβάσταξεν ἕως τώρα δύο χρόνους μὲ τὰ ψεύματα εἶναι ἀπορία, χάρις εἰς ἐμὲ, καὶ ἐπὶ τέλους δι' ὅσα εἶχον νὰ λαμβάνω· τώρα πλέον δὲν ὑπάρχει σωτηρία· δῶσε λόγον ἀπὸ ποῦ θὰ πληρώσης τοὺς Κυρίους, καὶ ἔτι μᾶλλον, ἡμᾶς τοὺς ὑπηρέτας οἵτινες αὐτὴν μόνον τὴν ὑπαρξίν ἔχωμεν ἀλλέως θὰ σὲ κατατρέξωμεν.

ΛΑΡΕΖΟΣ.

Τί δὲ βγαίν' ἀπ' ἔδεπα, ἃ δὲμ δώκης τὸ δίκιομ' ἀθειόφοβε! θὰ σέ πιασ' ἀφ' τὸ λαιμὸ νὰ σὲ ξελαριγκίσω (ἀπλώνει τὴν χεῖρα του πρὸς τὸν Ξενοδόχον μὲ ὀρμὴν· οὗτος τρέχει πρὸς τὴν θύραν... ὅλοι φωνάζουν... ὡσαύτως ὁ σκύλος... γαῦ... γαῦ. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τοῦ θορύβου, ὁ Βαλέριος γίνεται ἄφαντος... γίνεται σιωπή).

. . . . Ὁ Ἀγούδης, καὶ ὁ Μικὲς, φαίνονται καταβαίνοντες ἀπὸ τὴν σκάλαν τοῦ ἐπάνω πατώματος, κρατοῦντες ὁ μὲν Ἀγούδης, δύο μαξιλάρες, καὶ μίαν θερμάστραν εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ ἓνα καθρέπτην εἰς τὰς χεῖρας. Ὁ δὲ Μικὲς ἓνα κι-

βώτιον εἰς τὴν φάχην, εἰς δὲ τὰς χεῖρας ἐν καντηλιέρι καὶ δύο οὐροδοχεῖα)

ΠΟΠΙΑΗΣ ΖΩΠΥΡΟΣ.

ὦ Σεῖς ποῦ πηγαίνετε μ' αὐτὰ ὅπου κρατεῖται, ὀπίσω γρή-
γορα.

ΑΓΟΥΔΗΣ ΜΙΚΕΣ.

Ἡμεῖς ἐπήραμεν αὐτὰ καὶ φεύγομεν διὰ τὴν πληρωμὴν μας.

ZABINOBİK.

ὦ λά! πίσω κανάλια ντικόμου πορτ' μαντὸ πῆρες (τρέ-
χει κατ' ἐπάνω του καὶ τὸν ἐπιστρέφει, κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ
τὸ οὖς καὶ σύρων, καθὼς ἦτον φορτομένος, ἐν τῷ μέσῳ
τῆς σκηνῆς).

ΜΙΚΕΣ.

Οὐγού! οὐγού! ἦντα τραβᾶςμε ἐδεδέτζι καὶ κουτζάφτη
γυρσεύεις νὰ μὲ κάμης; (ρίπτει τὸ πόρτ' μαντὸ κάτω) σὰν εἶ-
ναι δικόσου ἔχετο μὰ γὼ ἔχάνω τὴν ρόγα μου· πάγω νὰ πά-
ρω ἄλλο τίποτι (ἀναχωρεῖ μὲ τὰ λοιπὰ ὅπου κρατεῖ).

ΠΟΠΙΑΗΣ.

Κύριοι κανεῖς ἐξ ἡμῶν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πάρη ἰδιαι-
τέρως ἀπὸ τὰ εὐρισκόμενα ἐδῶ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τίποτε,
ἀλλ' ὅλα θέλομεν τὰ μοιρασθῆ κατ' ἀναλογίαν.

ΖΩΠΥΡΟΣ.

Πρὸς τοῖς ἄλλοις πρέπει νὰ ἐρευνησῶμεν καὶ ἐπὶ τῶν κα-
τοίκων τοῦ τετάρτου πατώματος, ὑπερβαινόντων τὸν ἀριθμὸν

15 οἵτινες καθήμενοι καὶ τρεφόμενοι παρὰ τοῦ Ξενοδόχου δωρεάν χάριν τῆς Ἀσπασίας, δὲν ἔχουν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Ἐννοεῖτε βέβαια, Κύριοι τὴν κωκώνα Ἀσπασίαν καὶ τὴν συνοδίαν τῆς· ἀργὰ τὸ ἐστοχάσθητε, αὐτοὶ ὀλιγώστευσαν ἀπὸ χθὲς τὴν νύκτα, ἰδόντες ὅτι τὰ πράγματα πλέον ἐβρώμησαν ὡς καὶ τὰ μαγειρεύματα τοῦ κυρ Βαλερίου, δὲν ἠθέλησαν οὔτε ἐκεῖνοι νὰ τὰ φάγουν· ὅθεν ἡ μὲν κυρία Ἀσπασία μὲ μερικὸς ἀπὸ τοὺς ἐδικούς τῆς, ἔφυγεν τὴν αὐγὴν σχεδὸν νύκτα λαβόντες μαζύτων τὰ καλλήτερα τῶν πράγματα καὶ τόσον σιωπηλά, ὥστε κανεὶς μας σχεδὸν δὲν ἐπῆρεν εἶδῃσιν οἱ δὲ λοιποὶ τῆς συνοδίας, ὅσοι ἔμειναν ἕως οὗ ἐξημέρωσεν μαθόντες τὰ διατρέξαντα, καὶ ἀκούσαντες πρὸ ὀλίγου τὸν μεγάλον θόρυβον ἐδῶ κάτω, ἔφυγαν καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὰ κεραμήδια. Δὲν ἔμεινε δὲ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Ἀσπασίας εἰμὴ ἐν κιβώτιον γεμάτο πομάδες καὶ 30 Γαλιὰ μυρωδικά, τὰ δὲ λοιπὰ ὅλα ἄχρηστα· διάφορα γερὰ καὶ σπασμένα ἀγγεῖα, καὶ παλαιοπάπουτζα καὶ μετὰξὺ αὐτῶν ἐρριμμένα τρία δέμματα ὅλα γράμματα ἐρωτικά τοῦ κυρίου Βαλερίου.

ΠΟΠΙΑΗΣ.

Μὲ κακοφαίνεται ὅτι δὲν ἐπῆραμεν εἶδῃσιν νὰ τοὺς ἐμποδίσωμεν ὑπομονή, ἔστω, ὅτι κί ἂν μείνη θέλει τὸ μοιρασθῶμεν ἐπίσης, ἐκτὸς τὰ ἀγγεῖα, τὰ γράμματα καὶ τὰ παλαιο-

πάπουτζα, ἐκεῖνα ὅλα ἄς μένουν ἰδιοκτησία τοῦ κυρίου Βαλερίου.

ΛΑΡΕΖΟΣ.

Ἀρδτικὸ σᾶς ζητῶ τζέ συμπάθειο· μὴ δῶντε τίφτα τοῦ κὺρ Βαλερι ὅ, τ' τζ' ἂν ἔνε τὰ πέρνω γῶ τζέ σουκάλια τζέ παλιοπάπουτζα τὰ καν' ἀποδοσίδι..

Μὲ συχωρνᾶτε νὰ σᾶς πῶ τζέ τὴ γνώμη μου· μὴ (α) κνισστ' ἀπ' ἐδεπᾱ, ὡς νὰ τελέψουν οὔλα τὰ πράμματα· τζ' ἀπὸ ἓνας ἀφετκὸς νὰ στέψη σὲ κάθε σκαλατζέφαλο, νὰ μὴν ἀφήνη μῆτε Μπετκὸς νὰ περάση δίχως τὸ θέλημά του· τζ' ἐγὼ πάω κάτου νὰ κλειδαρώσω τὴ μπόρτα τοῦ μαεριοῦ . . . (ὦϊμε ἡχᾶσα τ' τζεφαλή μου· δτὰ λέω πόρτα ποῦ ἀπόμκε πιά πόρτα τοῦ μαεριοῦ! τὴν ἡκάψα μιὰ μέρα σὰ δὲν εἶχα πιά κάρβουνα νὰ μαερέψω)· πάω κάτω νὰ σταθῶ στὸ διάστζελο τζὴ πόρτα σὰ στιλιάρι, γιὰ νὰ μὴν ἔμπει κεῖνος ὁ ἄρειος μέσα καὶ (β) σαφρουδιάση (γ) τίφτα.

Τὸ μαεριὸ ἔχει μέσα βιός· ἔχει ταῖς κατζαρόλαις, τζέ τὰ πιάτα, τζέ γερά, τζέ σπασμένα· τὴ σάρα τζέ τὸ τηγάνι· τὴ φτιάρα, τζέ δύο μασιαῖς . . . τζέ ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω. ἔχει μέσα μιὰ κατάστασι . . . τὸ τρυπητὸ τζέ τὸ σκορδογούδι, τὴ σκούπα τζέ τὸ φαράσι, τζέ τρεῖς κούφες σκουπίδια, τιμὴ στὰ προσωπάσας.

ΠΟΠΙΑΗΣ.

Καλὸ μαστρολαρέζο· δὲν δίδομεν τίποτε τοῦ κὺρ Βαλε-

(α) Μὴ κνισθε. (β) Τυραζέψ. (γ) Τίποτε.

ρίου, ἀφοῦ μοιράσωμεν ὅλοι μας καὶ σὺ μαζί τὰ καλήτερα πράγματα ἔπειτα σκούπησε τὸ σπήτι καὶ ἔπαρε ὅλα τὰ ἐπίλοιπα ὅσα εὔρης μέσα.

(Εἰσέρχεται ὁ Πανούδης δανειστής τοῦ Βαλερίου κρατῶν ἔγγραφον ἐπίσημον κατασχέσεως)

ΠΑΝΟΥΔΗΣ.

Κύριοι! ἔρχομαι νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι, ὅσα κινητὰ ὑπάρχουν ἐδῶ μέσα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἀνήκουν εἰς ἐμὲ, διότι κρατῶ τακτικὸν καὶ ἐπίσημον ἔγγραφον κατασχέσεως, πρὸ πολλοῦ γενόμενον, ἀπέναντι τῶν ὅσα ἔχω νὰ λαμβάνω, τὰ ὅποια δὲν ἀρκοῦν νὰ τὸν σκεπάσουν οὔτε εἰς τὸ πέμπτον τοῦ χρέους του. (Ὅλοι ὁμοῦ). Κύριε δὲν ἀφίνωμεν νὰ σηκώσης τίποτε, ἐπειδὴ ὅλοι ἡμεῖς εἴμεθα δανεισταὶ ἐπίσης, οὔτε δίδομεν καμμίαν ἀκρόασιν εἰς τὰ ἔγγραφάσου, ἐπειδὴ ἡμεῖς τὰ ἔχομεν ὅλα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας καὶ γνωρίζεις τὸ ῥητὸν. Μακάριοι οἱ κρατοῦντες· ὅθεν λάβε τὴν καλοσύνην νὰ ἀπέλθης ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἦλθες.

ΠΑΝΟΥΔΗΣ.

Ὅχι, Κύριοι, ἐγὼ προτιμῶμαι (ναὶ, ἐγὼ, σεῖς, ἡμεῖς· φωνάζουν ὅλοι καὶ γίνεται τόσος θόρυβος ὥστε ὀλίγον λείπει νὰ καταντήσουν καὶ εἰς τὸ ξύλον· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ εἰσέρχεται ὁ οἰκοδεσπότης μὲ στρατιῶτας τῆς ἀστυνομίας)... Σιωπή.

ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Κύριοι μεγάλοι τε καὶ μικροὶ ὅσοι εὑρίσκεσθαι ἐδῶ μέσα εἰς τὴν οἰκίαν μου· ἡ οἰκία αὐτὴ μὲ ἀνήκει, ἐγὼ ἔχω νὰ λαμ-

βάνω τὸ ἐνοίκιον· ἐγὼ προτιμοῦμαι κατὰ τὸν νόμον, καὶ δὲν ἀφήνω τίποτε κινήτὸν νὰ μεταφερθῇ ἔξω· σεῖς δὲ ὅλοι ἐξέλθετε χωρὶς νὰ λάβετε μάζησας τίποτε.

Ὅλοι ὁμοῦ. Ὁχι Κύριε! ἡμεῖς δὲν ἐξερχόμεθα, θά μένωμεν ἕως ὅτου πληρωθῶμεν.

ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Στρατιῶται ἐνεργήσατε!

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

Βιάζου πάντας νὰ ἐξέλθωσιν, μένει δὲ μόνον ὁ Σκύλος φωνάζων

ΤΕΛΟΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000081725

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Τιμήται Δραχμῆς.